

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 493/2017
01.06.2017. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Марином Радосављевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Стојана Илића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сурдулици - Судска јединица у Владичином Хану К 271/16 од 06.12.2016. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 439/17 од 20.04.2017. године, у седници већа одржаној 01.06.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Стојана Илића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сурдулици - Судска јединица у Владичином Хану К 271/16 од 06.12.2016. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 439/17 од 20.04.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици - Судска јединица у Владичином Хану К 271/16 од 06.12.2016. године, стављена је ван снаге пресуда Основног суда у Сурдулици - судска јединица у Владичином Хану К 283/14 од 11.02.2016. године, која је преиначена пресудом Апелационог суда у Нишу 3 Кж1 347/16 од 21.03.2016. године, а која је постала правноснажна дана 25.04.2016. године, те је између осталих, окривљени АА, оглашен кривим да је извршио кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 1) у вези члана 33. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 8 (осам) месеци, коју казну је дужан издржавати у просторијама у којима станује у селу ..., без примене мере електронског надзора, с тим што уколико осуђени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да ће остатак казне затвора издржати у Заводу за извршење казне затвора. Окривљени АА је обавезан да на име судског паушала плати износ од 2.000,00 динара, а одређено је да ће о трошковима кривичног поступка, суд одлучити посебним решењем. Пресудом је између осталих, оштећени ББ, ради остваривања имовинскоправног захтева, упућен на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 439/17 од 20.04.2017. године, одбијене су као неосноване жалба браниоца окривљеног АА и жалба браниоца

окривљених ВВ и „АА“, а пресуда Основног суда у Сурдулици - Судска јединица у Владичином Хану К 271/16 од 06.12.2016. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Стојан Илић, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или их преиначи и окривљеног АА ослободи од оптужбе да је извршио кривично дело из члана 204. став 1. тачка 1. у вези члана 33. КЗ, те одложи почетак издржавања казне затвора, до одлуке о захтеву.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости најпре истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП.

Поред тога, бранилац у захтеву указује и то да је окривљени био категоричан у својој одбрани да није знао за догађај који му се ставља на терет, да је сазнање о извршењу кривичног дела добио касније од стране полиције, а не од саокривљених ВВ и ГГ, да окривљени није видео тренутак обијања објекта, нити је био у близини тог места, нити је стога према наводима захтева, могао да учествује у извршењу кривичног дела које му је стављено на терет. У вези наведеног, бранилац даје сопствену анализу и оцену одбране окривљеног, као и исказа испитаних сведока, те налаза и мишљења вештака, другачију од оне коју су дали нижестепени судови у побијаним пресудама.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног оспорава оцену изведених доказа и утврђено чињенично стање у побијаним пресудама.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 438. став 1. тачка 11) и став 2. тачка 2) ЗКП, као ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног АА, оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци овог решења.

**Записничар-саветник
Марина Радосављевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.**